

stige, hvad der i Henhold til Invalideforsikringsloven vilde kunne tilkomme den paagældende. Og jeg skal erkende, at der derigennem maaske kan opstaa en Vanskelighed. Dog tror jeg, at man uden at ulejlige Lovgivningsmagten vil kunne komme over den, saaledes at den ikke kan betyde en uoverstigelig Hindring. Som Lovforslaget er formet, tager det fat om Ondet ved dets Rod, nemlig ved Afgørelsen af Spørgsmaalet om, hvilke kronisk syge der skal have Adgang til at komme ind under Invalideforsikringen, medens derimod en Forbliven ved de Bestemmelser, der er stillet i Forslagets §§ 2—4, og som er udarbejdet i alt væsentligt i Overensstemmelse med det af Retspræsident Steincke stillede Forslag, vil betyde, at man kun søger at bøde paa de uheldige Følger, som en ganske almindelig Lukken-ind i Invalideforsikringsretighederne af alle de Personer, som der er Tale om i Fattiglovens § 61, giver Anledning til. Altsaa, det ærede Medlem har ved sit Forslag ikke sat Fingeren paa det Sted, som egentlig er det ømme, men indskrænket sig til at bøde paa de uheldige Følger, som denne Ømhed har foranlediget, og dette forekommer mig ikke at være tilstrækkeligt.

Jeg er ogsaa betænkelig ved at gaa den Vej, som det ærede Medlem pegede paa i det Forslag, han skitserede, men som han betegnede som staaende fuldstændig for hans egen Regning, nemlig at man skulde give Invalideret Adgang til, naar der fra en aandssvag Person eller fra en Person blandt dem, der falder ind under Fattiglovens § 61, indsendtes Andragende om at opnaa Invaliderende, da at afgive en Kendelse, som afviste Begæringen fra saadanne Personer, som vel har faaet Adgang til at være Medlemmer af en Sygekasse, men ikke kan antages at have haft nogen Erhvervsevne. Det ærede Medlem var klar over, at ved en saadan Afvisning maatte Følgen blive en Tilbagebetaling af erlagt Præmie. Jeg skal erkende, at der jo her naturligvis er peget paa en Vej, men rigtignok paa en Vej, som er stridende mod ethvert Forsikringsprincip, en Vej, som forsikringsmæssig maatte give Anledning til den allerstørste Betænkelighed. Det at lukke et Menneske indenfor en Forsikrings Ramme, sige til ham: Du skal betale saa og saa meget i Præmie, og hvis du ikke mener, du har et billigt Krav paa at opnaa de Goder, der følger af denne Forsikring, skal du blive ved at betale Præmie frem i Tiden, men skulde du komme i en saadan Til-

stand efter din egen eller dine Omgivers Mening, at det er rimeligt at rejse Kravet om det Gode, der ved Forsikringen skulde være sikret dig, vil Svaret kunne blive: Nej, det kan du ikke faa, men du kan faa de Præmier tilbage, som du har betalt — det, siger jeg, vilde være en ganske enestaaende Udformning af Forsikringsprincippet. Jeg tror, det maa overvejes meget nøje, inden man i en social Forsikringslov søger Udveje som dem, det ærede Medlem her har peget paa.

Jeg skal ikke komme dybt ind paa de Bemærkninger, som det ærede 2det Medlem for 4de Kreds (Veistrup) fremsatte. Det ærede Medlem sagde gentagne Gange, at der var Ting, som han ikke forstod, og jeg synes rigtignok, at manglende Forstaaelse af denne Sag i høj Grad prægede det ærede Medlems Tale, der forekom mig i usædvanlig Grad uklar. Jeg kom oprigtigt talt ikke paa noget Punkt paa det rene med, hvad det ærede Medlem havde at indvende, eller hvilke Veje han vilde gaa, hvis man ikke mener at kunne følge de Veje, Lovforslaget anviser. Det ærede Medlem sagde, at til Invalideforsikringsloven havde han ventet, at jeg havde foreslaaet en Ændring, som bragte denne Lov i nærmere Relation til Ulykkesforsikringslovgivningen. Jeg maa sige, at jeg forstaar ikke et Ord af denne Bemærkning, og det blev ikke i fjerneste Maade klarere ved det Eksempel, som det ærede Medlem fremførte, og som skulde begrunde denne hans Forventning — medmindre der i det ærede Medlems Bemærkning skulde ligge en Tilslutning til en Udtalelse, som en Partifælle af det ærede Medlem fremsatte under Finanslovsbehandlingen sidste Efteraar i Folketinget, idet han i en kritisk Omtale af Invalideforsikringsloven beklagede, at der kun var eet Trin ind til Lovens Goder. Han vilde have Adgangen til at komme ind under disse Goder trindelt, saaledes at der skulde være forskellige Grader af Invaliditet og dermed følgende forskellig Størrelse af de Invaliderenter, der kunde gives; han hævdede, at det var meget uheldigt, hvis en Mand, der maatte siges at være i hvert Fald over Halvdelen Invalid, altsaa havde mistet mere end Halvdelen af sin Erhvervsevne, overhovedet intet som helst kunde faa, medens den, som havde mistet $\frac{2}{3}$ af sin Erhvervsevne, kunde faa det forholdsvis betydelige Beløb 800 Kr. om Aaret. Det kan jo være, at det er dette, som det ærede Medlem har tænkt paa; hvis det ikke er dette, forstaar jeg overhovedet ikke,